

Petr Měrka Fantasmagorie televize

Česká próza

fra

-50
X (mm)

Bebe

MURKA

FANTASY MAGORIE

TELEVIZIE

Petr Měrka se narodil roku 1979 ve Vsetíně, kde i prvních pár let bydlel. Poté se přestěhoval do Valašské Polanky, kde žije dodnes. Po dokončení střední školy pobýval chvíli v blázinci. V současné době se věnuje psaní na plný úvazek.

Petr Měrka
Fantasmagorie televize

Petr Měrka
Fantasmagorie
televize

fra

Česká próza
Petr Měrka
Fantasmagorie televize

Obálka Martin Kubát
Jako eknihu vydalo roku 2020 Fra,
Šafaříkova 15, Praha 2, www.fra.cz
Elektronické vydání první

© Éditions Fra, 2011, 2020
Text © Petr Měrka, 2011, 2020
Cover © Martin Kubát, 2011
Author photo © Kristy, 2011
ISBN 978-80-87429-08-2
ISBN 978-80-7521-127-9 (Pdf)
ISBN 978-80-7521-128-6 (ePub)
ISBN 978-80-7521-129-3 (Mobi)

Bambulka Iko byl šestiletý chlapec, který zbožňoval televizi. Miloval ji dokonce víc než maminku a tatínka.

Je něco takového vůbec možné?

Ano, je.

Bambulka seděl před televizí a sledoval pohádky. Byla neděle, venku bylo krásně. Maminka donesla Bambulkovi snídani. Bambulka zabořil lžici do voňavé teplé krupice. Když dojedl, vůbec ho nenapadlo, že by mohl talíř odnést mamince do kuchyně a eventuálně ho i umýt. Prostě jenom seděl a čučel před sebe.

Tatínek měl o synka starost. Po chutném obědě se natáhl na divan a přemýšlel, jak mu pomoci. Začínali si být oba s maminkou jisti, že jejich jinak zdravého synka sužuje nějaká těžká televizní nemoc. Přece není možné, aby pořád civěl na televizi!

S touto hroznou představou tatínek usnul a chrápal tak hlasitě, až to Bambulku rušilo. Propadl amoku a začal vřestět:

„Mami! Mami!“

Maminka, která v kuchyni kouřila, pila černou kávu a četla *Mimo dobro a zlo* od Friedricha Nietzscheho, odložila cigaretu do popelníku a honem se rozběhla za svým chlapečkem. Nechtěla ho zbytečně rozmazlovat, ale poháněl ji strach, jestli se mu náhodou něco nestalo.

Když celá uřícená dorazila do obývacího pokoje, našla Bambulku s pěnou u pusy. Skoro to vypadalo, že neví o světě. Tak ho to tatínkovo chrápání vzalo. Mamin-

ka se pro Bambulku sehnula, sevřela ho do náruče a huškáním ho konejšila. Současně u toho hlasitě mlaskala, až se její choť uklidnil a přestal konečně vydávat ty odpudivé pazvuky, které synkovi tolik drásky nervy. Bambulka byl citlivý egoista.

Sotva tatínek s chrápáním ustal, odstrčil Bambulka maminku, poručil jí, aby ho vrátila zpátky na jeho oblíbené místo, a opět začal civět na televizi, která mu byla nejdrahoccennější ze všech.

Jakmile se tatínek dosyta vyspal, zeptal se Bambulky:

„Chlapče, copak ty nemáš kamarády a nepůjdeš si s nimi hrát ven?“

„Jsou to všechno pitomci. A buď zticha, rušíš mě!“ osopil se Bambulka na tatínka, kterého se synova hrubost dotkla. Protáhl se a vyrazil za maminkou do kuchyně.

„Fuj, tady se nedá dýchat,“ byla jeho první slova, sotva překročil práh. Otevřel okno a řekl: „Lanko, neměla bys kouřit, víš přece, že to v dnešní moderní době není *in*. Co by si o tobě například pomyslela mládež, kdyby tě viděla...?“

„Co to meleš za kraviny, Pnůtku!“ osopila se na něj Lanka. „Nejsi ty nakonec mentálně zaostalý?“ dodala starostlivě. „Pokud ano, zajedeme k psychiatrice doktorce Bele Dózové a ta ti na to předepíše účinná psychofarmaka.“

Pnůtek otevřel ledničku a vytáhl z ní pivo.

„Tomuhle já říkám sedativum!“ Posadil se ke stolu, otvírákem zbavil láhev zátky, dal si pořádný hlt a pronesl:

„To naše děcko mi dělá s tou svojí televizní mání starost. Není přece normální, aby celé dny proseděl

před obrazovkou a nešel se ani provětrat. Vždyť je tam tak krásně!“

Vtom kdosi zazvonil.

PNůtek se zvedl a šel se podívat, kdo to je. Za chvíli se vrátil a řekl manželce:

„Lanko, přišli pro mě kamarádi. Jdu s nimi do hospody. Vrátilm se příšerně nadráťovaný. Kdybych snad dělal bordel, neostýchej se a sejmi mě válečkem na těsto.“

Lanka na něj vrhla skeptický pohled. Jako amatérská filosofka se cítila nad podobné poznámky povznesena. Rozhodla se proto manžela ignorovat.

Bambulka nešel ani na záchod. Z čiré rozpustilosti použil mobil, aby oznámil mamince, že vykonal potřebu v obýváku, a dál sledoval televizi.

Jeho hodné mamince zvolna docházela trpělivost.

„Copak ty si nemůžeš dojít na záchod jako každý jiný člověk?“ promluvila na něj vzápětí a chtěla ho odnést do koupelny. Bambulka začal křičet a protestovat:

„Já se chci dívat na televizi, je totiž boží!“

„Naopak, čert nám ji byl dlužen,“ konstatovala maminka, a protože byla silnější, snadno Bambulku přemohla. V koupelně ho svlékla ze šatů a strčila pod sprchu.

Sotva Bambulku utřela ručníkem, ozval se znovu zvonek. Bambulka využil této jedinečné příležitosti, vytrhl se jí a rozběhl se zpátky do obýváku, kde se opět začal soustředěně dívat na obrazovku.

Lanka se vyklonila z okna a spatřila dole dívku. Hezkou, uhry podřobanou blondátou adolescentku, která měla na sobě jenom průsvitnou noční košili bílé barvy.

„Dobrý den, jsem Televizní víla,“ představila se dívka a hned přešla k věci. „Vy jste jistě paní Lanka Iko, vidíte?“

Lanka souhlasně přikývla a Televizní víla pokračovala: „Přišla jsem vás varovat. Jestli svého synka nezbavíte té hrozný posedlosti televizí, pronikne její moc do jeho života natolik, že se zblázní. A to by mohlo mít pro vás všechny nedozírné následky! Ještě je čas proti tomu něco podniknout, ale věřte, nezbývá ho mnoho. Vlastně i proto jsem se osmělila k této návštěvě. Doufám, že se vidíme naposledy. Sbohem.“ A byla pryč.

Lanka si protřela oči. Ucítla lehkou žaludeční nevolnost. Honem se rozběhla na záchod, kde ji zachvátil ne právě příjemný průjem. Nejspíš ze všeho toho kouření a pití černé kávy. Bez těchto neřestí se nedokázala obejít, obě ji uklidňovaly. Lanka byla totiž svým způsobem velmi silná neurotička.

Stmívalo se. Pnůtek se vrátil, přesně jak slíbil, totálně na šrot. Sotva pletl nohama, mluvil vulgárně a chtěl uhodit Bambulku, který se pořád díval na televizi. Lanka mu v tom na poslední chvíli zabránila. Rozmáchla se válečkem na těsto a omráčila ho. Takto zpracovaného jej odtáhla do manželské postele. Svlékla ho a připoutala koženými řemeny, kdyby snad chtěl být ještě násilný anebo měl hororové sny. Sama se převlékla do pyžama, rozsvítila si stolní lampičku a zabořila svá vizuální čidla do rozečteného titulu *Mimo dobro a zlo*.

Ve čtyři ráno zbavila manžela pout. Pnůtek se jí omluvil a vyrazil do práce. Byl zaměstnán ve fabrice, kde v rámci pásové výroby zastával funkci živého

robota. Musel to dělat, aby měl pro rodinu peníze na obživu. Na světě to už je tak zařízené, že za všechno musíte platit jako mourovatí. Bez peněz se pomalu ani nenadechnete. Když je nemáte, nekoupíte si ani jídlo, natož třeba zdraví. Nebudete mít teplo, elektřinu, vodu. Bez peněz se ocitnete na ulici a začnete strádat.

 Za peníze se dají, mimo jiné, koupit i hračky.

V televizi zrovna dávali zprávy. Umírali v nich lidé. Stávali se oběťmi neštěstí anebo prostých vražd. Též se objevovaly zmínky o korupci a podvádění. To všechno přišlo Bambulkovi neobyčejně otravné. Navíc mu byla velice nesympatická moderátorka. A nejen to, zároveň z ní měl i veliký strach.

Maminka přišla Bambulkovi oznámit:

„Musíš do školy. Pojď, dovedu tě tam.“

„Mami, tam je nuda, raději zůstanu doma a budu se tlemit na bednu,“ ohradil se Bambulka a každým okamžikem hodlal předvést hysterický záchvat.

Lanka ho však měla prokouknutého. Omráčila ho gumovým kladivem, strčila ho se všemi potřebnými věcmi do nákupní tašky a vydala se do Základní školy Agáty de Bore.

Vytřepala ho v šatně mezi ostatními dětmi. Dala mu čichnout čpavku. Jakmile si Bambulka uvědomil, kde je, rozplakal se.

Náhodou kolem procházela učitelka Hovado. Dřív pracovala jako dozorkyně v ženské věznici, a tak neměla s dětmi žádné slitování. Zastavila se, potom přistoupila k Lance a Bambulkovi. Uchopila Bambulku přísně za ucho a jeho maminku ujistila slovy:

„Nebojte, dámo, však já už se o něj postarám!“

Lanka jí poděkovala a poprosila ji, aby se vyvarovala jakýchkoli fyzických trestů. Učitelka se rozmáchla a vlepila jí pořádnou facku, přičemž zahulákala:

„Mně tady nebude nikdo rozkazovat!“ Hned poté se i s Bambulkou sebrala a odešla pryč.

Bambulka hlasitě plakal, ale to mu nebylo nic platné. Do školy se chodit musí. Naučí vás tam poslout